

Concepció Coll Hevia

Tardor

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1992

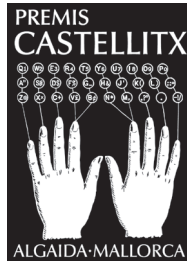

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-1992-P-R-0093-0063

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1992-P-R-0093-0063

© del text: Concepció Coll Hevia

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Concepció Coll Hevia

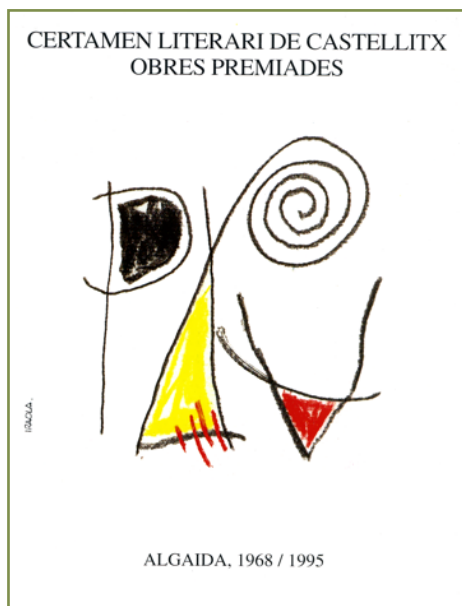
Tardor

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1992

L'any 1992 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XVI Certamen de Poesia i Prosa i el XIV Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. El Jurat va estar format pels senyors Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manila i Llorenç Capellà Fornés.

La composició titulada *Tardor* de Concepció Coll Hevia fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Tardor

Ara, quan nostra vida ja declina,
deixant enrere dolors i bonances,
ara que els anys ens han posat al front
una corona de cabells de plata,
seu a la meva vora, com a amant
que ha compartit foscors i clarianes
d'un passat esvaït, sense adonar-nos,
com l'horitzó esvaeix les veles blanques...

Ara, quan les antigues passions ardents
són com cendres tenyides d'enyorança,
quan s'han mort els batecs de la sang jove
i dormim, ja tranquils, a dins la cambra,
quan ens miram els ulls, nets de la boira
que enteli de desig l'amor de l'ànima,
l'amor que sobreviu després de tot
i es fa tendresa reblida de calma;
ara, com dos amics que molt s'estimen
i tenen més records que no esperances,

CONCEPCIÓ COLL HEVIA

agafats de les mans, encara fermes,
contemplarem la mort de l'horabaixa,
des del cordial silenci que ens envolta,
talment com si ens donàs una abraçada...

Guaitarem els niguls, en el crepuscle,
i les estrelles, com petites llànties,
s'encendran lentament, i ens diran coses
que ja no necessiten les paraules.

Sentirem que ens perdura l'emoció,
quan la música brolli com una aigua,
o quan el pensament es faci ensomni,
o quan neixi un poema en la mirada,
íntimes coses que encar resten vives,
posant en la tardor clarors daurades.

Visquem amb plenitud i fortalesa,
company de tantes hores esfullades,
i malgrat l'ombra que ja ens fan els anys,
sabem que mai la vida no s'acaba,
per l'esperit serè que vetlla estels,
quan tota altra inquietud s'ha asserenada.

Encar podem sentir que la bellesa,
el temps, en nostre cor, la deixa intacta.

